

ACTE 6: Aureli Ruiz,
[Re: Love Indifference]

17.05. — 05.07.2008

Love Indifference. 2005-2007. Instal·lació. Vista general.

Love Indifference. 2005-2007. Instalación. Vista general.

Instal·lació. Barnús, estora de 560 x 560 cm. (mides reglamentaries d'un ring de boxa professional), tres coixins de 59 x 57,5 x 10 cm. i altres materials confeccionats amb manta tèrmica. Dibuix en tinta xinesa sobre paper amb suport de filferro i llautó. Trenta-dos imatges fotogràfiques inkjet de l'ESA© (European Space Agency). Dos globus d'heli de 61 cm., dues barres de llautó de 100 cm. i fil de cosir. Mides variables.

Instalación. Albornoz, alfombra de 560 x 560 cm. (medidas reglamentarias de un ring de boxeo profesional), tres cojines de 59 x 57,5 x 10 cm. y otros materiales confeccionados con manta térmica. Dibujo en tinta china sobre papel con soporte de alambre y latón. Treinta y dos imágenes fotográficas inkjet de la ESA© (European Space Agency). Dos globos de helio de 61 cm., dos varillas de latón de 100 cm. e hilo de coser. Medidas variables.

Temps Indiferents

Pilar Parcerisas

“Estem atrapats per les coses [*hingennommen*],
si no perduts en elles, i sovint fins i tot atordits
[*benommen*] per elles”.

MARTIN HEIDEGGER¹

Com es pot expressar a través de l'art la complexitat afectiva del món actual? A *Love_Indifference*, Aureli Ruiz es pregunta per les tensions que s'estableixen entre els afectes en un món en el qual es passa fàcilment de l'amor a l'odi, de la passió amorosa a la violència, de la calidesa de l'afecte a la fredor de la indiferència, de la ira a la placidesa, de l'aversió a la simpatia, de la diversió a l'avoriment, de l'excitació a l'atordiment.

En aquesta societat convulsa, hiperactiva, agressiva i pretensament eficaç, el cos es converteix en un territori de passatge en què s'entrecreuen les línies d'alta tensió de tota mena de transaccions o d'intercanvis ocasionals, s'anomenin treball, consum, família, o llocs comuns que compartim afectivament en el marc d'unes topologies escèniques que ningú no ha creat per si mateix, però que regeixen les lleis d'un territori psíquic inestable en què s'hi han instal·lat les emocions líquides i, encara més, aquesta profunda indiferència d'un estat d'ànim que va de dret al buit.

Giorgio Agamben, seguint Heidegger, esbossa un recorregut perfecte d'aquest trànsit que va de

Tiempos Indiferentes

Pilar Parcerisas

“Estamos atrapados por las cosas [*hingennommen*],
si no perdidos en ellas, y a menudo incluso aturdidos
[*benommen*] por ellas”.

MARTIN HEIDEGGER¹

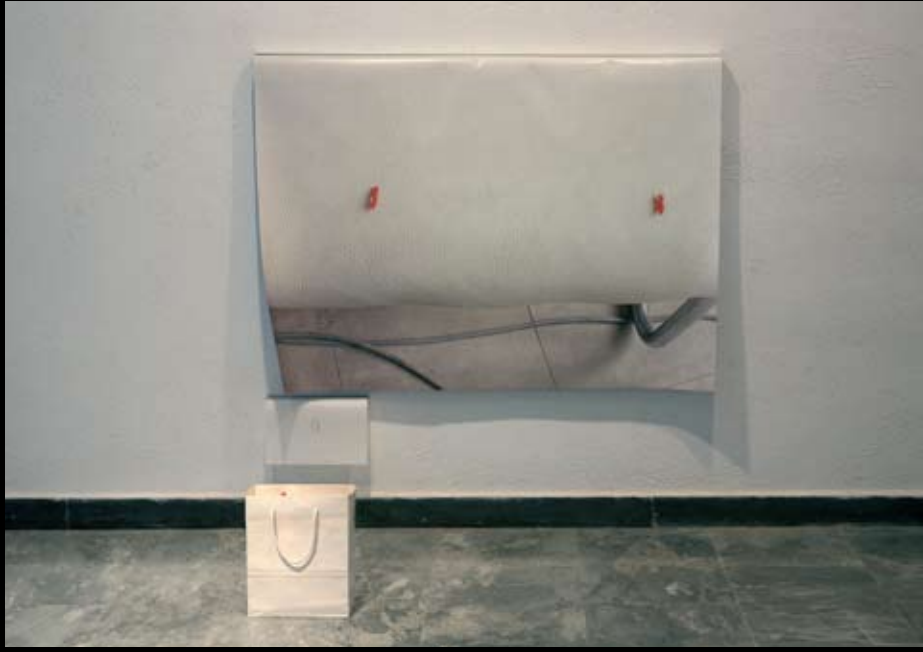
¿Cómo expresar a través del arte la complejidad afectiva del mundo actual? En *Love_Indifference* Aureli Ruiz se pregunta por las tensiones que se establecen entre los afectos en un mundo en que fácilmente se pasa del amor al odio, de la pasión amorosa a la violencia, del calor del afecto a la frialdad de la indiferencia, de la ira a la placidez, de la aversión a la simpatía, de la diversión al aburrimiento, de la excitación al aturdimiento.

En esta sociedad convulsa, hiperactiva, agresiva y pretendidamente eficaz, el cuerpo se convierte en un territorio de pasaje donde se cruzan las líneas de alta tensión de todo tipo de transacciones o intercambios ocasionales, llámense trabajo, consumo, familia, o lugares comunes que compartimos afectivamente en el marco de unas topologías escénicas que nadie por sí mismo ha creado, pero que rigen las leyes de un territorio psíquico inestable donde se han instalado las emociones líquidas y, cómo no, esa profunda indiferencia de un estado de ánimo abocado al vacío.

Giorgio Agamben, siguiendo a Heidegger, dibuja un recorrido perfecto de este tránsito que va del

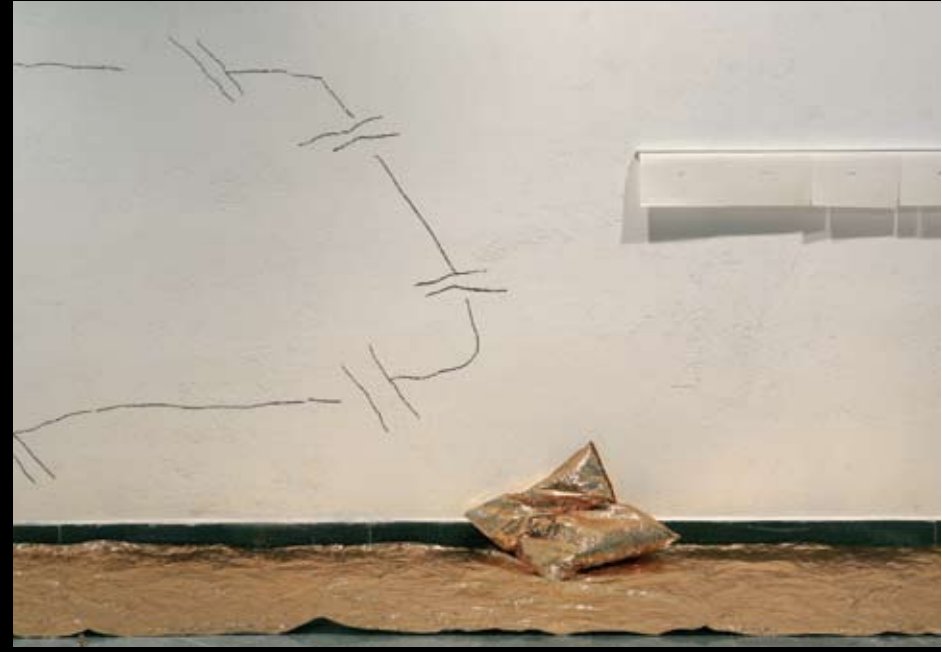
Love Indifference. (Packaging). 2005-2007. Imatge fotogràfica, dibuix en tinta xinesa sobre paper, bossa de paper amb un barnús confeccionat amb manta tèrmica i suports d'alumini. Mides variables.

Love Indifference. (Packaging). 2005-2007. Imagen fotográfica, dibujo en tinta china sobre papel, bolsa de papel con un albornoz confeccionado con manta térmica y soportes de aluminio. Medidas variables.

Love Indifference. (Ring de boxeo). 2005-2007. Intervenció a la paret amb carbonet, dos coixins de 59 x 57,5 x 10 cm. i catifa, confeccionats amb manta tèrmica, deu dibuixos en tinta xinesa sobre paper amb suport d'alumini. Mides variables.

Love Indifference. (Ring de boxeo). 2005-2007. Intervención en la pared con carboncillo, dos cojines de 59 x 57,5 x 10 cm. y alfombra, confeccionados con manta térmica, diez dibujos en tinta china sobre papel con soporte de aluminio. Medidas variables.

l'avorriment profund a la indiferència, un procés que comença en l'ésser que s'abandona a aquest buit i que s'entrega a un ens que es nega, de manera que el *Dasein*, l'ésser que és aquí, deixa, en tal avorriment, les pròpies potencialitats inactives. Així té lloc la desactivació, aquest fastigueig profund que equival a l'atordiment animal, a una vida en estat d'ermàs, talment el camp no conreat, afectat d'inactivitat.

El cert és que les formes en què es manifesta el capitalisme electrònic avançat, que en diria José Luís Brea, o bé el capitalisme de ficció, com el qualifica Vicente Verdú, s'interfereixen en la vida del treballador modern creant unes noves formes d'esclavitud que dominen i bloquegen una vida que ja no li pertany. En l'intercanvi de la força de treball, la il·lusió per la llibertat és una pura ficció. El domini del capital sobre la vida i els cossos transcorre per uns fils que semblen invisibles. Com ha assenyalat Foucault, el poder sobirà modern reposa en el fet de produir i gestionar la vida, la qual cosa crea directament un accés al cos, sobre el qual recauen les noves formes

aburrimiento profundo a la indiferencia, un proceso que empieza en el ser que se abandona al vacío y que se entrega a un ente que se niega, de manera que el *Dasein*, el "ser que está ahí", deja en ese aburrimiento sus potencialidades inactivas. Se produce la desactivación, ese aburrimiento profundo que equivale al aturdimiento animal, a una vida en estado de barbecho, como el campo no cultivado, afectado de inactividad. Lo cierto es que las formas en que se manifiesta el capitalismo electrónico avanzado, como diría José Luís Brea, o el capitalismo de ficción, como lo califica Vicente Verdú, se inmiscuyen en la vida del trabajador moderno, creando nuevas formas de esclavitud que dominan y bloquean una vida que ya no le pertenece. En el intercambio de la fuerza de trabajo, la ilusión por la libertad es pura ficción. El dominio del capital sobre la vida y los cuerpos transcurre por hilos que parecen invisibles. Como ha señalado Foucault, el poder soberano moderno reposa en producir y gestionar la vida, lo que crea directamente un acceso al cuerpo, sobre el que recaen las nuevas formas

d'esclavitud. I és en aquesta vida en entredit on es recupera l'*homo sacer*, una figura que prové del dret romà arcaic i que Agamben situa, novament, en l'òrbita de les relacions del poder amb la vida actual. Jaime Osorio, referint-se a Agamben, el defineix així: "Un home sagrat que no pot ser objecte de sacrifici, en trobar-se fora del dret diví, al qual, no obstant això, *qualsevol pot matar impunement, sense que aquest algú sigui considerat un homicida*, ja que també es troba exclòs del dret dels homes. Una doble exclusió que l'inclou en el dret d'una vida exposada a la qual qualsevulla persona pot posar fi".²

Aureli Ruiz dibuixa un *homo sacer* a la paret, un ésser vulnerable, víctima abatuda i atordida per la lògica del capital, que crea permanents estats d'excepció, fruit dels conflictes entre els drets de l'home i els drets de ciutadania pertanyents a un estat-nació. Fenòmens propis del món en què vivim, com ara la migració provocada per la pobresa i els desplaçaments de capital, que creen unes grans bosses d'*esclaus moderns* tals com les masses de paletes a Dubai o bé al

d'esclavitud. Y es en esa vida en entredicho donde se recupera el *homo sacer*, una figura que proviene del derecho romano arcaico y que Agamben sitúa de nuevo en la órbita de las relaciones del poder con la vida actual. Jaime Osorio, refiriéndose a Agamben, lo define así: "un hombre sagrado que no puede ser objeto de sacrificio, por estar fuera del derecho divino, a quien, sin embargo, *cualquiera puede darle muerte impunemente, sin ser considerado homicida*, porque también se encuentra excluido del derecho de los hombres. Una doble exclusión que lo deja incluido en el derecho de una vida expuesta a la que cualquiera puede poner fin".²

Aureli Ruiz dibuja en la pared un *homo sacer*, un ser vulnerable, víctima abatida y aturdida por la lógica del capital, que crea permanentes estados de excepción, fruto de los conflictos entre los derechos del hombre y los derechos de ciudadanía pertenecientes a un estado-nación. Fenómenos propios del mundo en que vivimos, como la migración ocasionada por la pobreza y los desplazamientos de capital, que

Love Indifference. (Homo sacer). 2005-2007. Intervenció a la paret amb carbonet, dos coixins de 59 x 57,5 x 10 cm. i catifa confeccionats amb manta tèrmica, cinc dibuixos en tinta xinesa sobre paper amb suport d'alumini. Mides variables.

Love Indifference. (Homo sacer). 2005-2007. Intervención en la pared con carboncillo, dos cojines de 59 x 57,5 x 10 cm. y alfombra confeccionados con manta térmica, cinco dibujos en tinta china sobre papel con soporte de aluminio. Medidas variables.

Love Indifference. (Homo sacer). 2005-2007. Dibuixos en tinta xinesa, fragment de la instal·lació.

Love Indifference. (Homo sacer). 2005-2007. Dibujos en tinta china, fragmento de la instalación.

sud-est asiàtic, tot i que cal percebre aquestes víctimes de la vida "despullada" i "exposada" al capitalisme, però també als refugiats i retinguts en llocs on els drets hi són anul·lats i el capital s'apropia d'aquestes vides exposades a la destrucció, al sacrifici diari i a un estat d'excepció que hi és establert com a norma.

Guarir la víctima, protegir-la d'aquests afectes adversos derivats del capitalisme atroç i de les seves formes d'administrar-lo que travessen el seu cos bo i robant-li una part de la vida més íntima, és el que l'artista pretén amb l'ús protector d'aquest barnús d'alumini daurat penjat a la paret i que promet aïllar-la del fred i la calor. Aquest daurat que remet a l'accident, a l'embolcall del cos en la mort és el mateix que s'empra en la construcció de satèl·lits de comunicació, tal com ho expressen les fotografies de l'European Space Agency trobades a la xarxa i escampades sobre aquest quadrilàter daurat, metàfora de la lluita i el sacrifici terrenal i, alhora, de la pugna per la conquesta del món i de l'espai comunicatiu.

crean grandes bolsas de "esclavos modernos" como las masas de albañiles en Dubai o en el sudeste asiático, aunque también hay que ver a esas víctimas de la vida "desnuda" y "expuesta" al capitalismo en los refugiados y retenidos en lugares donde los derechos se suspenden y el capital se apropia de esas vidas expuestas a la destrucción, al sacrificio diario y a un estado de excepción que se ha convertido en norma.

Curar a la víctima, protegerla simbólicamente de esos afectos adversos derivados del capitalismo atroç y de sus formas de administrarlo que cruzan su cuerpo robándole parte de la vida más íntima, es lo que el artista pretende con el uso protector de ese albornoz de aluminio dorado que cuelga de la pared y que promete aislarla del frío y el calor. Ese dorado que remite al accidente, al envoltorio del cuerpo en la muerte es el mismo que se usa en la construcción de satélites de comunicación, como lo expresan las fotografías de la European Space Agency encontradas en la red y esparcidas sobre ese cuadrilátero dorado, metáfora de la lucha y el sacrificio terrenal y,

En forta mesura, l'artista se sent travessat per aquesta convulsió que regeix el capitalisme avançat, on les pulsions electritzants de les noves tecnologies ens aclaparen. Se sent atacat en la seva intimitat psíquica, i aquestes pulsions emocionals les transporta en els seus petits dibuixos, ínfims, on hi plasma uns punys amb guants per a la lluita lliure i unes tarimes amb llengües a la manera de pseudo-rings, on transcorre la violència de la paraula en les notícies televisives, i no oblidem l'agressivitat que reporta l'ús dels telèfons mòbils. Finalment, un *homo sacer* envoltat de pròtesis tecnològiques i ambigüitats conceptuals.

Agamben parla de "vida desfalcada", en la qual ha tingut lloc un "desfalc", un furt, perpetrat pel sistema, a la vida i al propi cos, un cos que es converteix en les sobres del poder econòmic. Aquests efectes es fan palpables en els espais més íntims de les relacions personals i socials, fins i tot en la cèl·lula social més mínima que és la família, on la violència hi és latent. Sobre aquesta agressivitat eventualment continguda,

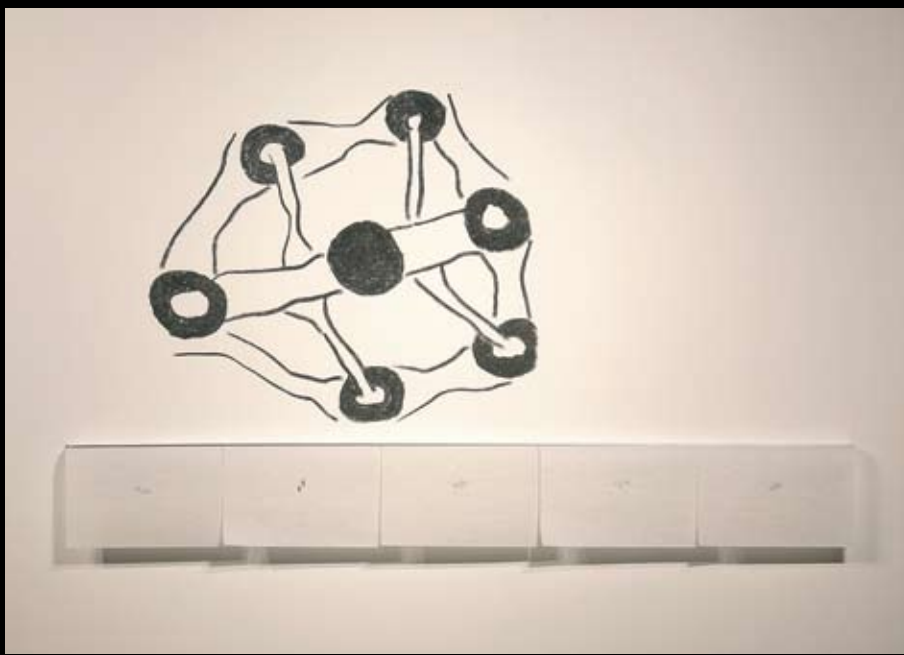
al mismo tiempo, la pugna por la conquista del mundo y el espacio comunicativo.

El artista se siente en parte atravesado por esa convulsión que rige el capitalismo avanzado donde las pulsiones electrizantes de las nuevas tecnologías nos abruman. Se siente atacado en su intimidad psíquica y desplaza esas pulsiones emocionales a sus pequeños dibujos, ínfimos, donde dibuja puños enguantados para la lucha libre, tarimas con lenguas a la manera de pseudo-rings donde transcurre la violencia de la palabra en las noticias televisivas, sin olvidar la agresividad que se transmite en el uso de los móviles. Finalmente, un *homo sacer* rodeado de prótesis tecnológicas y ambigüedades conceptuales.

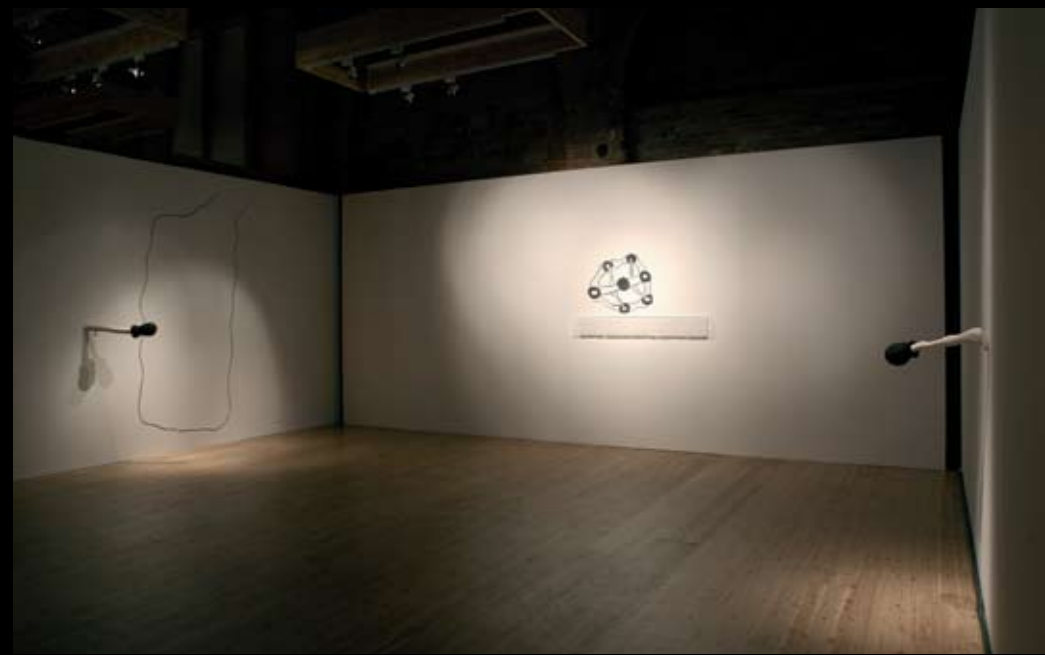
Agamben habla de "vida desfalcada", en la que se ha producido un "desfalc", un robo por parte del sistema a la vida y al propio cuerpo, que se convierte en la sobra del poder económico. Esos efectos son palpables en los espacios más íntimos de las relaciones personales y sociales, incluso en la célula social más mínima como la familia, donde la violencia es latente. Aureli Ruiz

Love Indifference. (Homo sacer). 2005-2007. Intervenció a la paret amb carbonet amb cinc dibuixos en tinta xinesa sobre paper amb suport d'alumini. Mides variables.

Love Indifference. (Homo sacer). 2005-2007. Intervención en la pared con carboncillo con cinco dibujos en tinta china sobre papel con soporte de aluminio. Medidas variables.

Love Indifference. (Homo sacer). 2005-2007. Mides variables.
Love Indifference. (Homo sacer). 2005-2007. Medidas variables.

Aureli Ruiz hi disposa uns coixins daurats d'alumini protector.

Una altra instal·lació ens remet a la lluita directa en el camp dels afectes, on dos braços amb els punys amb guants es disposen a entaular un combat de boxa, en una subtil imitació d'allò real, servint-se d'un material dúctil com és la plastilina barrejada amb cendres. Una matèria que ha estat utilitzada aquí, també simbòlicament, com ho havia estat en altre temps l'amiant, o bé, ara, la tela daurada d'alumini.

Una tercera instal·lació, que clou la reflexió *Love_Indifference*, ofereix la imatge fixa d'un carrer asfaltat, el punt final del qual no condueix enlloc. L'asfalt es fica simplement entremig d'un camp terrós, on la ciutat sembla que s'acaba. La seva aparença és urbana, no hi manca l'enlluminat públic, ni el cablejat, ni tampoc les tensions d'aquest progrés pulsional que dirigeix les nostres vides, però és un carrer tallat que mor en el paisatge d'un no-lloc. El carrer té nom i ben significatiu a la ciutat de Reus: Grècia, però es tracta d'un carreró sense sortida, per més que

pone cojines dorados de aluminio protector a esa agresividad eventualmente contenida.

Otra instalación nos remite a la lucha directa en el campo de los afectos, donde dos brazos con puños enguantados se disponen a entablar un combate de boxeo, en una sutil imitación de lo real mediante un material dúctil como la plastilina mezclada con cenizas. Una materia que ha sido utilizada aquí, también simbólicamente, como lo fuera otrora el amianto o ahora la tela dorada de aluminio.

Una tercera instalación, que cierra la reflexión Love_Indifference ofrece la imagen fija de una calle asfaltada cuyo punto final no conduce a ninguna parte. El asfalto se entromete simplemente en un campo de tierra donde parece acabar la ciudad. Su apariencia es urbana, no falta el alumbrado público, ni el cableado, ni las tensiones de ese progreso pulsional que dirige nuestras vidas, pero es una calle cortada que muere en el paisaje de un no-lugar. La calle tiene nombre y bien significativo en la ciudad de Reus: Grecia, pero es una callejón sin salida, a pesar

mori obert al paisatge. Talment aquesta llibertat promesa que ens remet, finalment, a una esclavitud i a un paisatge obert, la qual cosa no és més que una entelèquia.

L'artista es comporta com un mediador, un observador sensible que relata poèticament aquesta societat del desconcert i les seves perturbacions emocionals, que intenta apropar-se a la fragilitat dels vincles humans, com tan bé els ha descrit Zygmunt Bauman en aquesta societat d'*afectes líquids*, malgrat l'eficàcia i l'avenç de les comunicacions i de les noves tecnologies.

Aureli Ruiz al·ludeix directament als efectes causats per aquesta societat "desafectada", sumida en la "indiferència". Ens parla de ferides, de combats, d'accidents i de tensions que regeixen el nostre entorn personal. Un món que ens deixa marejats, atordits, avorrits i en un estat gairebé inconscient. La societat líquida d'avui enfronta l'individu a uns paràmetres completament nous i inexplorats, des de l'interior dels quals l'individu es comporta com un ésser passiu davant la "globalització líquida" que domina les grans relacions

de terminar abierta al paisaje. Como esa libertad prometida que nos remite finalmente a una esclavitud y a un paisaje abierto que no es más que una entelequia.

El artista se comporta como un mediador, un observador sensible que relata poéticamente esa sociedad del desconcierto y sus perturbaciones emocionales, que intenta acercarse a la fragilidad de los vínculos humanos, como bien los ha descrito Zygmunt Bauman en esta sociedad de "afectos líquidos", a pesar de la eficacia y avance de las comunicaciones y las nuevas tecnologías.

Aureli Ruiz alude directamente a los efectos causados por esa sociedad "desafectada", sumida en la "indiferencia". Nos habla de heridas, combates, accidentes y tensiones que rigen nuestro entorno personal. Un mundo que nos deja mareados, aturdidos, aburridos y en un estado casi inconsciente. La sociedad líquida de hoy enfrenta al individuo a parámetros completamente nuevos e inexplorados, desde cuyo interior el individuo se comporta como un ser pasivo frente a la "globalización

Love Indifference. (Lindar del carrer de Grècia de Reus). 2007. DVD, 60'

Love Indifference. (Umbra de la calle de Grecia de Reus). 2007. DVD, 60'

Love Indifference. (Lindar del carrer de Grècia de Reus). 2007. Fragment (frame). DVD, 60'

Love Indifference. (Umbra de la calle de Grecia de Reus). 2007. Fragmento (frame). DVD, 60'

econòmiques i de poder al món. Sense pretendre imposar ni teoritzar, l'artista dibuixa un mapa de microclimes, bo i descrivint de forma poètica la manera com la fragmentació i la liquiditat del món afecta les més íntimes relacions de l'home amb tot allò que l'envolta i la manera com aquest va entreficant-se en els espais més íntims i privats, l'espai domèstic i la família, el nucli central dels afectes, just on el *Love* es transforma en *Indifference*.

líquida” que domina las grandes relaciones económicas y de poder en el mundo. Sin querer imponer ni teorizar, el artista dibuja un mapa de microclimas, describiendo de forma poética cómo la fragmentación y liquidez del mundo afecta las más íntimas relaciones del hombre con lo que le rodea, cómo se entromete en los espacios más íntimos y privados, el espacio doméstico y la familia, el núcleo central de los afectos, donde el *Love* se transforma en *Indifference*.

NOTES

1. Citat per Giorgio Agamben a *Lo abierto. El hombre y el animal*, València: Pre-Textos, 2005, p. 84.
2. Jaime Osorio, *Biopoder y biocapital. El trabajador como moderno “homo sacer”*, a <http://www.herramienta.com.ar> Una reflexió que parteix del llibre de Giorgio Agamben, *Homo Sacer. El poder soberano y la nuda vida*, València, Pre-Textos, 1998.

NOTAS

1. Citado por Giorgio Agamben en *Lo abierto. El hombre y el animal*, Valencia: Pre-Textos, 2005, p.84
2. Jaime Osorio, *Biopoder y biocapital. El trabajador como moderno “homo sacer”*, en <http://www.herramienta.com.ar> Una reflexión que parte del libro de Giorgio Agamben *Homo Sacer. El poder soberano y la nuda vida*, Valencia, Pre-Textos, 1998

CV

Aureli Ruiz, nascut a Reus el 1959, és artista plàstic i visual, programador d'exposicions i activitats culturals, comissari independent i editor gràfic i visual. Viu a Reus i treballa entre Barcelona i Reus. Ha realitzat nombroses exposicions individuals i col·lectives a nivell nacional i internacional. Ha exposat en diferents espais i galeries del país (Galerías Ciento, Salvador Riera, Àngels de la Mota, Joan Prats, dels Àngels, Fundació Miró, Fundació Espais, entre d'altres). A més, ha estat responsable d'exposicions i activitats al Centre de Lectura de Reus, a l'Institut Municipal d'Acció Cultural i a l'Institut Municipal de Museus de Reus (1997-2003), amb projectes expositius entre d'altres d'Antoni Abad, Jordi Colomer, Ignasi Aballí, Daniel Canogar, Joan Fontcuberta, Carles Guerra, Roc Parés, Juan Luís Moraza, Francisco Ruiz de Infante, Francisc Abad, així com projectes públics permanents i efímers de Jaume Plensa, Carles Santos i Antoni Miralda.

www.aureliruiz.net

CV

Aureli Ruiz, nacido en Reus en 1959, es artista plástico y visual, programador de exposiciones y actividades culturales, comisario independiente y editor gráfico y visual. Vive en Reus y trabaja entre Barcelona y Reus. Ha realizado numerosas exposiciones individuales y colectivas a nivel nacional e internacional. Ha expuesto en diferentes espacios y galerías del país (Galerías Ciento, Salvador Riera, Àngels de la Mota, Joan Prats, dels Àngels, Fundació Miró, Fundació Espais, entre otras). Además, ha sido responsable de exposiciones y actividades en el Centre de Lectura de Reus, en el Institut Municipal d'Acció Cultural y en el Institut Municipal de Museus de Reus (1997-2003) con proyectos expositivos entre otros de Antoni Abad, Jordi Colomer, Ignasi Aballí, Daniel Canogar, Joan Fontcuberta, Carles Guerra, Roc Parés, Juan Luís Moraza, Francisco Ruiz de Infante, Francisc Abad, así como proyectos públicos permanentes y efímeros de Jaume Plensa, Carles Santos y Antoni Miralda.

www.aureliruiz.net

Indifferent Times

Pilar Parcerisas

"We are trapped by things, if not lost in them, and are often simply bewildered by them".

MARTIN HEIDEGGER¹

How can we express the complexity of modern-day emotions through art? In *Love_Indifference* Aureli Ruiz considers emotional tensions in a world which passes all too quickly from love to hate, from passion to violence, from the warmth of feeling to the coldness of indifference, from rage to placidity, from aversion to sympathy, from fun to boredom, from excitement to bewilderment. In this convulsed, hyperactive, aggressive and supposedly effective society, the body becomes a transitory land crisscrossed by the power lines of all kinds of occasional transactions or exchanges, be they work, consumption, the family or communal places we share emotionally. A land set within the framework of settings created by no-one but which govern the laws of a psychically unstable land filled by liquid emotions and, naturally, the profound indifference of a state of mind peering into a void. Giorgio Agamben, following Heidegger, sets out a perfect path to reach the profound boredom of indifference, a process that starts with a being entering a void and giving itself up to the denied entity, with the result that the *Dasein*, the 'being-in-the-world', leaves its inactive possibilities in this boredom. The result is deactivation, that profound boredom akin to animal bewilderment, a life left fallow, like uncultivated land, effected by inactivity. What is certain is that the manifestations of advanced electronic capitalism, as José Luís Brea would call it, or fictional capitalism, as Vicente Verdú

would say, interfere in the life of the modern worker, creating new forms of slavery that dominate and block a life that no longer belongs to them. In this exchange of workforce, the illusion of freedom is pure fiction. The dominance of capital over life and bodies runs through invisible threads. As Foucault pointed out, modern sovereign power lies in producing and managing life, which creates direct access to the body, the object of the new forms of slavery. And it is in this questionable life that we find the *homo sacer*, an ancient figure from Roman law whom Agamben places in the orbit of the relationships of power with modern-day life. Jaime Osorio, referring to Agamben, defines this figure as follows: "A sacred man who cannot be sacrificed, since he is excluded from divine right, but who *may be freely killed by anyone, without this being seen as murder*, because he is also excluded from all the rights of man. A double exclusion that embraces him within the right to an exposed life that anyone can bring to an end".² On the wall, Aureli Ruiz draws a *homo sacer*, a vulnerable being, a victim clobbered and bewildered by the logic of capital, which creates permanent states of exception, fruit of the conflicts between the rights of man and the civil rights of a nation state. These are phenomena of the world we live in, such as migration driven by poverty and movements of capital, which create huge numbers of 'modern slaves' such as the masses of construction workers in Dubai and Southeast Asia, although we should also see other victims of a life 'bared' to capitalism in the refugees and detainees in places where rights are suspended and capital takes over lives exposed to destruction, daily sacrifice and a state of exception that has become the norm. With the golden aluminium burnous hanging from the wall,

the artist aims to protect the victim from the heat and cold, to cure them, to symbolically protect them from the adverse effects of unfettered capitalism and its *modus operandi* which crisscross the body, robbing it of part of its most intimate life. The golden colour referring to accidents, to wrapping the body in death, is the same golden colour used to build communication satellites, as seen in the European Space Agency online photos, which are scattered over this golden quadrilateral, a metaphor for the struggle and sacrifice for land and at the same time the fight to conquer the world and communication space. The artist feels partly pierced by this convulsion that governs advanced capitalism, where the electrifying pulses of new technologies overwhelm us. He feels his psychic intimacy under attack and transfers these emotional pulses to his tiny drawings, where he draws fists wearing wrestling gloves, platforms with tongues like a pseudo-boxing-ring containing the violence of the word on the TV news, without forgetting the aggressiveness reflected in the use of mobiles. Finally, there is a *homo sacer* surrounded by technological prostheses and conceptual ambiguities. Agamben talks of a 'cheated life', in which the system has robbed life and the body itself, which becomes the shadow of economic power. These effects are palpable in the most intimate spaces of personal and social relationships, even in the smallest social cell such as the family, where violence is latent. Aureli Ruiz places golden aluminium cushions to protect against this eventually contained aggression. Another installation reminds us of the direct fight in the field of emotions, where two arms with fists in gloves get ready to start a boxing match, subtly imitating the real world by using a ductile material such as plasticine mixed

with ash – a material that has been used here, also symbolically, as was asbestos or golden aluminium netting in the past. A third installation, which closes the *Love_Indifference* reflection, offers the fixed image of a tarmac street that leads nowhere. The tarmac simply runs into a field where the town appears to end. It looks urban; it is equipped with lampposts and cables and contains the tensions of the pulsating progress that leads our lives. But this street simply dies in a landscape of a no-place. The street has a name, and one full of meaning in the town of Reus – Greece – but it is a dead-end street, although it clearly ends in the countryside. Like the promised freedom that finally delivers us into slavery and an open landscape that is no more than a pipedream. The artists acts as a mediator, a sensitive observer who tells poetic accounts of this uncertain society and its emotional disturbances, who tries to capture the fragility of human ties, which Zygmunt Bauman describes as a society of 'liquid affections', despite the effective progress of communications and new technologies. Aureli Ruiz alludes directly to the effects caused by this 'disaffected' society submerged in 'indifference'. He talks of wounds, fights, accidents and tensions that govern our personal environment. A world that makes us giddy, bewildered, bored and leaves us in a barely conscious state. Today's liquid society confronts individuals with completely new, unexplored parameters, where individuals act as passive beings in the face of the 'liquid globalisation' that dominates major economic relationships and power in the world. Without wanting to impose or theorise, the artist draws a map of microclimates, poetically describing how the world's fragmentation and

liquidity affects people's most intimate relationships with their surroundings, how it invades the most intimate and private spaces, the home and family, the central core of affection, where *Love* becomes *Indifference*.

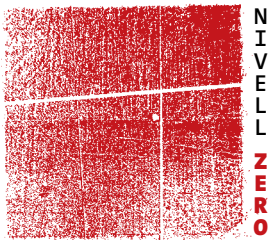
NOTES

1. Quoted by Giorgio Agamben in *The Open: Man and Animal*, 2004
2. Jaime Osorio, *Biopoder y biocapital. El trabajador como moderno "homo sacer"*, at <http://www.herramienta.com.ar> A reflection based on Giorgio Agamben's book *Homo Sacer: Sovereign Power and Bare Life*.

CV

Aureli Ruiz, born in Reus in 1959, is a visual artist, exhibitions and cultural activities organizer, independent curator and editor. He lives in Reus and he works between Reus and Barcelona. He has had several individual and collective exhibitions in Spain and abroad, his work being shown at different spaces and galleries, such as Galleries Ciento, Salvador Riera, Àngels de la Mota, Joan Prats, dels Àngels, Fundació Miro, Fundació Espais, etc. He has also been in charge of exhibitions and activities at the Centre de Lectura de Reus, the Institut Municipal d'Acció Cultural and the Institut Municipal de Museus de Reus (1997-2003) with exhibition projects by Antoni Abad, Jordi Colomer, Ignasi Aballí, Daniel Canogar, Joan Fontcuberta, Carles Guerra, Roc Parés, Juan Luis Moraza, Francisco Ruiz de Infante, Francesc Abad among others, as well as permanent and ephemeral projects by Jaume Plensa, Carles Santos and Antoni Miralda.

www.aureliruib.net

N
I
V
E
L
L

Z
E
R
O

DILLUNS — DISSABTE 16H — 20H
(DIJOURS, DIUMENGES I FESTIUS TANCAT)

Rosselló 240
08008 Barcelona
T +34 93 496 10 32
F +34 93 487 20 19
www.fundaciosunol.org
info@fundaciosunol.org

Fundació **Suñol**

EXPOSICIÓ DEL 17 DE MAIG AL 5 DE JULIOL DE 2008

CONCEPTE: Aureli Ruiz.

COORDINACIÓ: Sergi Aguilar, Margarita Ruiz i Combalia,
Xavier de Luca, Pilar Parcerisas.

ASSISTÈNCIA TÈCNICA: Daniel Parejas.

AGRAÏMENTS: Sergi Aguilar i Pilar Parcerisas.

PUBLICACIÓ

TEXTOS: Pilar Parcerisas.

FOTOGRAFIES: Carles Fargas i Aureli Ruiz.

DISSENY GRÀFIC: bang! bang!

TRADUCCIÓ DELS TEXTOS: Roger Costa-Pau, la correccional
(serveis textuais).

OBRES: © Aureli Ruiz, 2008.

IMPRESSIÓ: 9.Disseny.

DL: 000000000

© Fundació Suñol. Queda prohibida la reproducció
total o parcial d'aquesta publicació sense l'autorització
de l'editor.

PATRONAT

PRESIDENT: Josep Suñol.

VICEPRESIDENT: Bruno Figueras.

PATRONS: Silvia Noguera Figuerol, Rodrigo Navia-Osorio Vjande.

